

Takács Andor visszaemlékezése

Marika néni és osztályfőnökünk emlékére

Szeretettel gondolok vissza Marika nénire és osztályfőnökömre, Horváth Lajosra. A tanár úr 1956-ban kezdett Csurgón tanítani. Egy évvel később az iskola matematika szakkörének vezetője lett. Kiváló matematika tehetségeket fedezett fel. Az akkori tanítványai közül kiemelkedett Nemetz Tibor, aki később az ELTE TTK Valószínűségszámítási és Statisztikai Tanszékén lett egyetemi tanár, majd vendégprofesszor a világ számos egyetemén. Az MTA Matematikai Kutató Intézetének matematikusaként egy visszaemlékezésben írta: *„1955-ben kerültem a csurgói gimnáziumba, ahol matematika tanárom Horváth Lajos szeretettette meg velem a matematikát”*.

A tanár úr első tanítványai között volt a gyékényesi születésű Takács József is, aki az ország egyik kiemelt matematika tagozatának szervezője, tanára, később az iskola igazgatója lett. A sors úgy hozta, hogy egyidőben lett tanár és tanítvány szakfelügyelő. Míg Horváth tanár úr (19 évig) Somogy, addig tanítványa Veszprém megye középiskoláinak matematika tanítását felügyelte. Ebben az időben kezdő tanárként többször találkoztam velük. Jóska felkért egy tehetséggondozó megyei matematika szakkör vezetésére.

Amikor a megszűnő böhönyei gimnáziumból tízen Csurgón egy osztályba kerültünk, Marika néni lett a matematika tanárunk. A mércét magasra tette. Akkorra már kiemelkedtek a „kis matematikusok” az osztályból (Kovács József egyetemi évfolyamtársam, Soós Gyula stb.) Talán Marika néninek is köszönhettem, hogy matematika tanár lettem, ugyanúgy, mint sokan mások. Az 1960-as években férjétől átvette a matematika szakkör vezetését. Később matematika tagozatot is szervezett. Bár a tehetséggondozás volt a minde, kedvelték, felnéztek rá azok is, akik nem ezt a pályát választották. Rengeteg találkozáson készült csoportképen láthatjuk. Hosszú életének utolsó éveiben, sokan felhívták telefonon, látogatták betegágyánál, nem csak a „matematikusai”.

A harmadik évben átszervezték az évfolyamunkat. Horváth Lajos lett az osztályfőnökünk. Egymás között mi csak Lajoskának hívtuk. Igazi vezetője, szervezője lett az osztálynak, valódi osztályfőnökként foglalkozott a tanulók lelkével, gondjával-bajával, korreptálta a rászorulókat. Osztályfőnöki órán tudtam meg, hogy először nem is matematika tanárnak készült. Megfordult a fejében a katolikus papi és az erdész hivatás is, de a kaposvári Táncsics gimnáziumban csak matematikusnak képzeltek el, mert kiemelkedett az évfolyamon. Így került az ELTE matematikus szakára. Mivel „késtek a számítógépek”, matematika-fizika szakos tanári diplomát kapott, ugyanúgy, mint Marika néni.

Mi nem csak osztálykiránduláson túráztunk. A tél végén hóvirágot szedtünk Ágneslaken, tavasszal kirándultunk a Zselicben, gombásztunk, gesztenyét sütöttünk ősszel. Néhányan a fotólaborban töltötték szabadidejüket télen.

Amellett, hogy matematikából és fizikából szakfelügyelő volt, szívesen foglalkozott fotózással, szőlőnemesítéssel. Talán még ennél is jobban ismerte a gombákat. Amikor a megyében matematika órákat ment látogatni, be-betért az út menti erdőkbe. 18-szor volt táborvezető az őszi mezőgazdasági munkák során. Így aztán könnyen rá lehetett beszélni, hogy elmenjünk vargányát szedni a terebezdi táborozás alatt.

Ekkor történt meg, hogy gombaszedés közben eltévedt az osztály. Erre a különleges őszi délutánra emlékezek az Ősi famíliák Vésén című könyvemben.